

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosł
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes ma
Njeh čí khma
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čel F.

Serbske njedželiske čopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerje; inbicyklicy w Budyshtnje a je tam so ubrówědnu přehedpřatu 60 pj. dostać

1. njedžela po kwjatej Trojizy.

Lut. 16, 19—25.

Saměrnje ja praju wam: Bohaty pschindže s čěžka do nje-
bjeskeho kralestwa! A jažo praju ja wam: Lóžo je so khamel
psches jehline wucho pschindže, džełi so bohaty do Božeho kra-
lestwa pschindže! Kaž so tola Anjesowe słowo w čłowěskim ži-
wjenju dopjelni, móžesć w džěrnjichim seženju křyschecć. Tu
je wo bohatym mužju rěč. Tudy na semi bě tónle jara bohaty
a wot wjele ludži čzesčeny, wón křodžesche w purpurskej a wot
droheho płata drafcze a mějesche so wšchědnje derje w křašnym
wješelju, ale we wěčnosći bě wón křudy a wot Boha a jeho
křwjatych sacžijnjenu, tam bu wón čawilowany a mějesche wjele
křisćnosće pschecžerpjeć w płomjenju helšeho wohenja. Tam
jažo wohlada Lazara, kiž bě tudy w čašnosći křudy a wot
wšchitkich sazpečty, kiž psched durjemi bohateho ležesche polny
brjodow, so by so našpjećil s drjebjeńčkami, kotrež s jeho blida
padachu, a pšty pschindžechu a lisachu jeho brjody; ale w nje-
bjesach bu trošchtowany, tam kředzi w Abrahamowym klinje a
wopta polnosć sbožnych wješelow bjes pschestacža. Čehodla
pał tajke rosdžělenje njes tutymaj mužomaj? Bě jeno bohat-
stwo, kotrež tamneho k satamanstwu pschijnješe? Bě jeho křu-
doba, kotraž tehle k Božemu kralestwu hotoweho sežini? Sa-
wěseje niž! Kaž na tutymaj woběmaj, tał budže so tež na naš
wšchitkich w pohlednym křudu słowo křwjateho japoschtola Pawola
dopjelnicž: Sčtož čłowjek křje, to budže tež žnjecž. Sčtož na
křwoje čžělo křje, budže wot čžěla sčażenje žnjecž. Sčtož pał na
ducha křje, budže wot ducha žnjecž wěčnje žiwjenje.

Bohatty muž staji křwoje dotwěrenje na semške kubla, měje-
sche křwět luba a sčtož na křwěče je, jeho lóschť bě, so wšchědnje

derje mječ w křašnym wješelju; wón sabu, so čłowjek njeje
žiw wot křěba kameho; wón sabu to, sčtož je horjěčach. Wón
bě bohatty a móžny na semškich kublach, ale křudy a hubjenu
w Bosy. Swoje dobre je wón w čašnym žiwjenju wužiwał,
tehodla mějesche nusu čžerpjeć po křnjercži. Tehodla křyschmy
jo wšchitžy a smijny jo k wutrobje: Wojče so teho Anjesa, wj
jeho křnjercži; pschetož kotřiz so jeho boja, nimaja žaneje nusy.
Wohacžkojo dyrbja tradacž a hlód čžerpjeć, kotřiz pał teho Anjesa
přtaju, njebudža nicžeho dobreho tradacž. Sčšchmy jo: Kotřiz
so čžedža wobohacžicž, tajžy padnu do spřtowanja a do křče
a do wjele hlupych a sčtódnych žadosčow, kiž čłowjekow do sč-
ženja a do satamanstwa pomurja. Pschetož pjenježna lubosć je
křjeń wšchitkeho steho, kotraž je so někotrym lubika a ku so
wot wěry sabudžili a křami křebi wjele bolosčow nacžinili. Me-
ty, o Boži čłowjecze, smiń so teho; hoń pał sa prawdosčju, sa
bohobojasnosčju, sa wěru, lubosčju, sežerplivosčju a sa čžichosčju.

Njeje pał runje bohatstwo, kotrež ludžaza wutroba a našč
čžaf nabóle přta, kotrež čžini, so steji husto bratr pschecžiwu
bratrej? Njejku husto křwětne kubla, kotřichž dla křschěčženje
to najlěpsche, schož maju, wopruja, křwoju čžesč, křwoje dobre
mjeno, křwoje žiwjenje, křwojeje dusche sbože? Sčy tež ty křnano,
lubu křschěčžijano, tajki hubjenu wotrocž njeprawehe mamona?
Tež ty kř křnano hižo křał a křebał, so by nekajki malý semški
mužik dobyl, a kř tał sapřet wěčneho, wěrneho a praweho Boha.
Tež ty so prózujesć w semškich wěžach, we wšchitkej starosći a
křchindže a sabudžesć, najpředy křwojemu Bohu křužicž, předo-
wanje a jeho słowo křyschecž a kř njemu so modlicž. Me čžimny
pokutu a wobrocžny so ke Anjesej se sprawněj wěru a s wutrob-
nej lubosčju, so njeby so nam junu we wěčnosći tał sčto, kaž

bohatemu mužej w dženšniškim sczenju. Pytajmy najprjedy Bože kralestwo a jeho prawdosć, dha budže nam wschitko druhe pschidate. Sšlyšchmy hwyate drohe Bože słowo; tudy ho nam połaže tón pucž, kiž t žiwjenju wjedže. Pschistupmy s ponižnosćju a s wješełoscju ke Anjesowemu bliđu, kotrež je nam pschihotowane t wodawanju naschich hrěchow. Proschmy wo Anjesoweho Ducha, wo jeho móž a mudrosć, so bychmy khodzili we prawej bohobojasnosći a Božej lubosći, so bychmy junu horje pschischli ke krašnej sbóžnosći, kotraž je postajena wschitkim tym, kotřiž Anjesej pschihluscheja, jemu hwyeru služu a po jeho pucžach khodža. Tcho dla :

Pytaj jeno njebjeske,
Lubuj Boha wyschšche wscheho,
Nječ tón twój lóschť woštanje,
Woštaj hwyetej, šchož je jeho;
Šdž wón w hrěchach hwyój lóschť ma,
Dha ty pytaj Jesuša.

Samjeń.

Maczerńy dom ewangelsko-lutberskich diafonišow w Draždžanach.

(Pofracžowanje.)

Rěto 1894 bě pschischlo a s nim 50 lětny jubilej maczerńeho doma. Na čestnych wrotach pschi fastupje syboleske ho sašo to: „Soli Deo Gloria“, „B. hu kamemu budž čžescž!“, tón raš w šlotych pišmicžkach; bě tola šloty jubilej; 1869 bě tam to t hlebornemu jubileje napišane se hlebornymi pišm kami. A nalětna pycha mejšta pschi žyly dom a wschitko šchož t njemu služba. Wofrjedž dwora smachuje na wyškej žerdži módra korhoj, jubilejny dat tych wot maczerńeho domu sałoženych nowych wustawow. Wysche korhoje syboli ho šloty šichž, wosnamjenjo tak tón wopon pod kotrymž ho wscho džělo a štkowanje w tutym wałym krajiku stawa.

Džen 19. meje hwyeczi dom kam sašo sthmi hwojimi hwyój jubilej s wješlym džatowanjom a s dowěrjazy m prochenjom.

Džen 23. meje bě šlawne wofhwecženje 50 lětneho wobstacžu domu. Dolhi čas, kotrow čžehnje s wupyschneho domu psches Augustowy móst do ewangelske dwórške žyrkwe. Drohowa želcniža wjesy s wofebitymi wosami druhi džěl h sczi t Božemu domej. Wot měšchjanskeho boka pschidnu džěczi „Luisneho ot-kašanja“ a kotry pobocžnych wustawow. A s nimi wschěmi šjednocžu ho wulka žyła čžestnych hosczi, fastupjerjow hwyětnych a žyrkwinych wychnosćow. Wschitzy wobhwědeža se słowom a štkami, so je maczerńy dom jena nowa móž w kraju, štkowaza t lěpschemu s wotkneho a smuškeho žiwjenja. Šakša ewangelska krajna žyrkej hromadži jubilejnu kollektu sa hwyedženski dar. Pschi sałoženju njebě žana wyschnosć hobuštkowala a podp'erala; nětk čže cža hwyětna a žyrkwinske wyschnosće dom a jeho džělo! Móž lubosće, kotraž na šhryštuša Jesuša ho sałožuje bě wschitko to dolonjala a tuto dohweče hwyi dohyla.

Wječor je žyly dom a žyly wustaw hwyedženszy wobhwětleny. 1847 bě to tam jenož jena jenicža hwyěza, a nětk 1894! Wofrjedža tón sałož, tón maczerńy dom! Wschudžom wotkło wjele to dalschich domow! Pschedywschěm hwyrownja! 13. Oktobra 1894 bu tutoń dom wotewrjeny, so by był, kaž bu to pschi sałoženju wot wyschšeho dwórškeho předarja Meera wuprajeny: „měštno šboža sa čžělo a duschu, hospoda teho Anjesa, wotkaf wěry a lubosće!“ A hižo je jich mwožo šhornych pschijatich.

Džen posdž šcho dohweczi ho hwyedžen w pobocžnych wustawach, kotrež ma maczerńy dom w Löbnicy, w tej drje naj-

rjeńškej krajiny nascheje Šakšeje. Wot Draždžan t polnozy, t Wischnju, ho wona pschi Šobju wupšchestrěwa.

Se tam to pschedy wschěm tón wulki wustaw „Bethesda“. Tcho sałožk bě ta wot luda tak mjenowana „kamjeněna hwyěza“. A nětk: hlowny dom, dom sa hlupnych (Blödenhaus), dom sa džěczi a „Marijina šhula“, to je wučernja sa služomne holzy. Tež tu je czi Bože žohnowanje wědomne! Žako ho přenje kotry s maczerńeho domu do tuteho najštaršeho pobocžneho wustawa pschěhlychu, bě to šhuduschki a šnadny šapocžatk. Dwe kotre, wodžekta domu a jeje pomozniža, buschtaj t tomu wužohnowanaj. Doležk bě želesniža jara droha, běžeschtej s Draždžan won hač do Löbnicy. Teju nadobu wjesesche šahrodniški pomoznik s pschi na woschžku. Pofrutu šhlěba a titu šole bě duchowny Fröhlich tutej jeju nadobje pschipožkil. A nětk 1894 tutoń wulki wobšchěrnny wustaw, hdyž wschudžom hosczi wita wješeke powitanje tam pschewyazych.

A Magdaleny asl, do kotrehož ho dohwecžazy hosczo s Bethesda podachu, bě ho tež se šnaduschkich šapocžatkow wotk. Tena kotra a jena wukhowana, to bě wscho. A s tak wulkim žohnowanjom štkuje nětk tutoń dom t wukhowanju holzow, kotrež ho na wopacžne pucže šabludžichu.

S Löbnicy a s jeje wustawow ho domoj wrócžiwšchi, pschewyazchu hosczo wječor hyschke w seminaru sa wučerki sa male džěczi. Tež tu mały šapocžatk! A nětko je tutoń dom hižo tak nětkotre dobre dofonjal.

A kaž to w tutym jednotliwym bě, tak tež w powšchitkim žiwjenju žylyho domu. Prowy, starosćow a džěla bě wjele a čžěžkeho bylo. Njejo bě ho husto došč šacžmiko; tola hlonzo Božere hnady njebě wuhajlo, bě dale hwyěcžilo tež šady mrocželow, a czi, tž pod mrocželami njesadwělowachu ale we wěrje a dowěrje dale džěčachu a dale ho modlachu, dočžakachu pschezo sašo tón džěń, so jim uto hlonzo sašo hwyěčesche, to hlonzo Božere wotžneje lubosće a hwyěnesće.

Bě kaž so by ho sałožk domu hnuł, jako njedželu Reminiszere 1881 žyrkwineho radu Fröhlicha t rowu njesechu, runje na tym dnju, na kotrymž chychu jeho 25 lětny šastroński jubilej hwyecžicž. S tutym hwojim duchownym šhubi dom wjele, jara wjele. Tola, Bohu budž džak, tón wot njeho wotženy dom bě hižo tak kruty a wobtwje dženy, so jeho woteńdženje jón njepowali a njeħnu! S pschichodnym šynom šemrěteho dosta dom noweho duchowneho, kotryž jón w jeho duchu dale wotžil.

Kaž bě ho tu domach wschitko pschisporjalo, tak tež na wotknych polach džěla. Wo tutym pschichodnje w rosprawje wo 75 lětnym jubileju dróbnishe słowčžo!

Blóta.

(Štkóncženje.)

Nasajtra t wječoru šym hwojemu mikemu hoscžicželej Božemje prajil a ho na dwórnišchězo podal, so bych do šhocžebusa wotjěl a potom do druheho hwyerneho škuta Delnjeje Šužizy woteshol, do dobrých wjeskow, ho hchowazych w Šanschwiškej holi. . .

Pschěndu wjesku, w kotrež šym rjany wječor pschi rejach pschěžiwil. Wječor šnoschowasche ho hižo na krajinu a sałožowasche tež wjesku do hwojeje czišchiny. Šrocžu czišcho wotkolo šaktofa šristinineho nana. Šastup do dwora je šakrny s deskowym plotom. . . Ša wrotka je hlyšhecž šchepot. — Šrocžu czišche dale, pschěju dobremu pacholej s wutrobu šbože. Wschak ho wono najšěpje hyschče njeńdže pod cziškej hłomjanej tšechu; kolo wotkolo šahony. . . a wulki hwyěť dalofo, dalofo. . .

Tam ho šbože s rědka dostawa, dolež tam knježi šawisč. . .

Wóhł hyschče powjedacž, šak tu wobraš měra a šboža dopjelnywasche njeħibny bacžon na tšěšchi — ale tych je tu telko,

jo i zpla i dopjelnjenju krajiny kľuscheja a ku do zpla se wšch-
dnym siewjenjom. . . . A potom by čžitar prajicž mohl, so
hym i tym nekajki tuni nobellistiki effekt dozpicž chžyl — a to
njecham. S tym njebych tež sbože tutych ludži powyščit . . .
S Bohom!

A moralka?

Sožy: Stražu nješměšch blisko roseběracž. Bywa to druhdy
swjebelaze a druhdy — straschne. — —

Pohrjebniščežo.

S Łužiskich wobrastow Adolfa Čzerneho.

Ad, běšche mi tak čžěhno, tak tužno w mojej studowanstej
stwě, we wutrobnje bě mi tschěhno, něschto kaž bojosčž psche-
tschafowasche moju zplu hrudž a nucžesche mje i woblasnjenju,
njesamožach ani jenicžesche rjadki wucžitacž i jažnym wědomjom
a porosumjenjom, ani jeneho kľowa napizacž; wobladach žo bo-
jaslitoje po scženach, — wšchudžom napjelnjenych se swjastami
knihow — a wšchitke te mjelcžlitwe družby, kiž běchu žo mi
wot mojeho pschecželnego hosčžiezela jako towaršchojo ja čžaj
mojeho pobycžja w Budyschintje dostale, wšchitžy sdachu žo na
mnje kručže kęžbowacž a šymnje moju duchownu wobstejnoscž
wotkudžowacž, kotruž žam do zpla njerosumjach. Böh žam wě,
schto běšche žo mi saznylo. Ja njewěm. Njeižym tež wo pschi-
czinach pschemyšlowak, běch žebi jenož teho wědomny, so běšche mój
staw njesnješlity. A njewjedžach žebi ani rady ani pomozny, kač
tutu njewuprajnu čžěhnotu sahnacž, kiž běšche žo na mnje
lehnyla, jako by mje se žwojeje čžopkej, mjehkej, kľódkej čžęžu sa-
duhčęž chžyla. Dychach pschezo žylnišcho a njewuměrnishcho,
moja wutroba bimasche pschezo spěschnišcho a kľowa palešche
pschezo horžišcho . . . Pohladnych bjes wotpohlada na saproschene
wofno, i položju i knihemi sastajene a i papjerami samjetane.
Napschecžo psches wustku hažu, trach so by i ruku došahnył, běšche
tež wofno. Běšche wotewrjene. . . . Ja hlupak, jo na to njei-
žym pschischol! — Wustkocžich a kľwatnje wotewrjach; ně, runje
běch wofno wotewrit a lačnje rt pschiprawit, so bych žo čžer-
stweho powětra nažřebał. Ale tón běšche tak pschehrety wot
žahleho tugustoweho kľonza, so mi běšche jako bych žo napit
liwkeje wody. Wohidne jacžucze. . . . A i napschecžneho wofna
klinežesche wohidne klepanje schewškeho hamora. . . . Sacžiznych
we kľosčži, haj w kľosčži wofno, wšach žwoj kľobuł a wuńdžech
won. . . . Njepschemyšlowach žebi dže hicz. Sšym jenož schoł a
sa kľwilku sastach, jako bych tu dojšchoł a šhladowach se spoko-
nosčžu psched žebje: jako by tu možnosčže i mojemu šmėrowanju
bylo.

Bě na Budyschinskim katholicim pohrjebniščežu, na
Mikławšcku. Glaježe, tam něchto krocželow wot naž je.

Kolo wokoło mje mēr. . . .

Jažne kľoncžne žwětko roslehny žo po rowach a pschescžę-
rasche je i měrnym kľyschčžom, kotrež selenosčž rowow wozu-
njesche. Ze žnadne rowy, wšchšche abo nižšche, schěrische a
wuzšche, běchu jatwěsčje lubosne se žwojimi rōžowymi pjenčžkami,
nalikami a wšchlakimi kľwětkami w tutym kľoncžnym žwětku;
a wone hofe, čžerstwe hromadki liny, na kotrychž běšche jenož tu
a tam selena trawicžka wubila, posticžowachu měrnny sacžisčęž
bjes wšcheje hōrkosčže a bolosčže. . . . Wšchudžom mēr šmėro-
wanja, kiž wukustasche byšchčžate šnamjenja žiwota, kľonza —
na šnamjenjach žmjercže — na rowach. Tu žu rowy. . . . Njei-
žym žo ani kuska roshorit nad swukom tuteho kľowa, kiž žo
nam druhdy tak straschne šdawa. Nawopak: pokojnje žym i wo-
czomaj i jeneho rowa na drugi hladał, je licžit, pschehladał pom-
niki, hacž by mi pschi tym žadny wofebje we woczomaj wostał,

wobhladał žerbške napizny na nich a i rukomaj na kľhibjecže žym
mjes rowami kľodžit. Ani dopomnjenja po čžěhnocže a
tschyniwosčži.

A kač měrnje steja tu rospadanki! Pohlednje šbytki wul-
keje kľochtrškeje žyrkwoje, pohledni žwětk minylosčže, kiž žu pod
tutymi roswalinami tak pohrjebane tak pohrjebane, kač žiwjenje,
minylosčž tutych njebožatkow tudy pod domom. Čžertwjene,
žyhelowe murje torčža žo tu do jažneho woprawdže aethersžy
židkeho powětra, jač bychu do njeho srostke; a na nich pohraja
kľoncžne pruhi jako wuzmėw na woblicžu, — sacžčwjenym wot
sboža a spokojnosčže. Tajki wuzmėw hražka na woblicžu malych
džęcži a starow. Gothiske rjebka žo jako wupschescžerane ružy
horje i njebiešam i kľonzeje wupinaja a formy kamjentnych
wobkľowow we wšchotich wofnach žo na jažnym w čžoplocže sehra-
wazym posadku lęczneje wobkľohi tak spokojnje ryžuja, jako w naj-
wjetschim sbožu. . . . A delka, w scžinje tutych murjow wo-
křjedž nich žolmi žo semja i nažytnymi rowami. A tam, w šbytku
nekajkeje kľōdbny pohiluje žo něchtōn, jako chžyl žebi tu wobla-
dacž najmėrnishche mēstacžto, hdęž by jeho nihtō i jeho węcžneje
kľęže njewutorhnył. . . . A tu na kromje skalny, kiž kač scžęna dele
i Sprjewi pada, na pschěstręnje, něhdže tsi krocžele (mjes ro-
padankami a wobhrodnej murju) žu žame džęczaze rowy. . . ma-
linka a hišchęze mjensche. . . . Na nich kęčęja jažne kľwětki nalikow,
šijałkow, schčętkow, wonjaže pjenki resedy a druhich nęžnych
rōžicžkow — hdęž pał roswalinny žwoje dołhe ramjenja ro-
kľadža, tam nutška rosčže čžęmnoselenty blusčęž (Čfeu), sarosčže
tež scžęžki mjes rowami a wobjimajo a šjednocžęjo je se žwojimi
runami wšchitke, wšchitke.

Šhuboko delka pod nami, šchumi Sprewoja a žiwjenje psched-
mēsta — ale jenož i daloka; tudy je mēr. Dopomnich žo na
pohrjeb, kiž žym tu w pohlednich hodach widžak. Tehdy mējesche
pohrjebniščežo dozpla hinaschi napohlad: běšche woblecženy
žnėhběly rub, čžęhnje pschilėhowasche wšchitke hōrki, kotrež bychu
pod nim kryte a dychachu i mrosom mowweho. Se žnėha žo
jenož křchize a kamjenje wusbėhwachu, na někotrych rowachu
prōsdne halosny kľow a schtomikow, druhdy tež wustke, šmjercše
a wotdręte křjeschki wjetšich rostlinow — a nade wšchēm wšchofe,
čžertwjene murje roswalinow. Tamny pschewod pschińdže, jasta,
kač to bywa, nad wotewrjenym rowom: kaschęž stajichu na kraj
a wobradny žo sapocžachu. Placž, žylsy. Pichiwusni woteń-
džechu a rowat nažypa row. S žpla tak, kač to byla. Hdę
pał je drje to bylo? Sda žo mi, so tamle blisko sathoda. . . .
W tutym rjedže to budže. . . .

(Pofracžowanje.)

S bliska a i daloka.

Sswjatkowna křjeda bě žerbški džęń. W Šerbškim Domje
šhadžowachu žo Šerbjo i wšchelakim šhromadžijnam.

W 2 hodž. wotně tam „Towarštwo pomozny sa studowaznych
Šerbow“ žwoju lętnu kľownu šhromadžijnau. Ze to jene towarštwo,
kotrež je mjes Šerbami psche malo snate a to Šerbam i schkodu-
wanju. A hdęž to bōrsny lępie njebudže, budže to schkodowanje
wjetsche a wjetšche, haj straschne. Škowny nadawł towaršwa je
tōn, so studowaznych Šerbow podpjera i pjenšjami. Pšchi
nētžiškich wobstejnoscžach trjeba, chę-li woprawdžęje podpjery
dawacž, čžim wjetšich kľwětkow. Tuž žo tōn hacž dostal žnad-
nusčki lętni pschinoschł 1 hr. powyšchi na 2 hr. S tym pał njeje
rowarštwo, pschedy wšchēm Šerbam dopomhane! To hacł budže
po nęcžim hdęž jich prawe wjele Šerbow wšchčch worschow
i lętnym pschinoschłom i towarštwo pschistupi abo jo hewal i darami

a wotkasanjemi podpjera. Štu tu tola hiščeže herbsto-němste wošady, s kotrychž je jeno duchowny sobustaw a nihtón wjazh. Wšchedbnda towarštwu je kn. farat Mjeda a pokladnik kn. wučet Polan, wobaj w Budyschinje. Tutaj pschijimujetaj samolwjenja, bary pschinoschki, runje tał pał tež wošadni duchowni.

Tutu šhromadžisnu scžehowasche hłowna konferenza herbstich ewangelskich duchownych. Mějesche so saběracž s porjadnymi džěkami kaž s wošebitami namjetami. Šu wošewjenje so so lěsa hwyedžen sa snutšne mišionstwo hwyeczi a to w Supoji, hdy, so hiščeže wošewi. Džen 16. junija hwyeczi so w Klukichu Gustav-Abdolfowu hwyedžen, na kotrymž směje herbstke přědowanje kn. Vic. theol. farat Mrosal-Hrodzišchczanski a němste kn. duch, Grobe s Budyschina. Wažne namjetu namjetowasche Buležanska poboczna konferenza, do kotrejež so so s jednoczi: Buležy, Stelizy a Mofaczizy. Žada hěbi s nimi herbsto-němsti zyrkwiny wokrijež, do kotrehož wšchě herbsto-němste abo němsto-herbstke wošady hłuscheja; na cžolo tuteho ma so stajicž herbsti duchowny sa superintendentu; jenož tajke mōže herbstim wošadam prawje hłuzicž s dobom tež tym němzom w tutych wošadach jenal derje. Wšchedbnda lonje enzy, kn. V. c. farat Mrosal, dotalnu synodala, hjewi so je to woboje hižo pschilubjene. Šo wobsamknjenju konferenzy ma so sa to s nowa dorainje wustupicž. Dieczi namjet žada hěbi swjasanje tutych herbsto-němstich wošadow do wěsteho wošadow-swjaska (Gemeinde-Verband), kotryž mēl so sa herbstke ale tež sa wšchě dalsche snutšne a swontne naležnosce tutych wošadow a jich nadawki zyrkwineho a hšchesczjan leho žiwjenja staracž, wo hěbje tež w pjenježnym nastupanju. Tole pał bu sa jara nusne pschipósnate, ale l dalschemu wobdžělanju pobožnej konferenzy pschepočasane, dokelž nijeje hiščeže niččo wěsteho wo wobsajnosčach nowych zyrkwinych wokriježow snate. Dalschi namjet žada hěbi, so by so konferenza niz wjaz dwózy, ale 4 krocž woběta sšadžowata, dokelž je jeje šhromadne džělo wobšchěrne a nusne. Tak to tež nēil budže. Š tym swiškowachu namjetu wo wólbach do synody Šserbsto-němsti wokrijež ma so s dobom wutworicž sa wólbny wokrijež, kiž by s najmjějšcha dweju Šserbow, duchowneho a lajita, do synody wolil. Wšchitym porčža so tež wo wólbje, 1. junija a wo tym, sčtož mēlo so pschi tym stacž. Wšchi tym stajenaj namjetaj so pschjeschtaj.

Š tomu pschisamknju so rosmolwa wo dalschich namjetach wo roššerjenju herbstich l ciazch kopjeńkow, abo lětakow, wězo nabožnych, wo mjějšchich herbstich nabožnych knižkach, wo nabožnej protny na scžěnu atd. Tute wězy buchju sa wulzy nusne a wažne pschipósnate a dyrbi so s pomozu n šcheho kopeńka „Pomhaj Bóh“, kelkož móžno, do skutka stajicž. Samēr tuteho džěla je s budžowanje hšchesczjanskeho ducha a žiwjenja w našchim ludu. —

Š tym dyrbjesche so konferenza stónčicž, njedokónjawschi wšchitko hwoje džělo, dokelž mějesche tež hšchěže Šserbstke duchowne towarštwu hwoje lětnu šhromadžisnu. Wšchichodna konferenza scžěže so 22. julija.

Š Klukicha. 2. njedželu po hwoj. Trojizy, 13. junija, hwyeczi Budyschiske poboczne Gustav-Abdolfiske towarštwu pola naš hwoj lětny hwyedžen. Šserbstke přědowanje pop. 1/23 hodž. směje farat lie. Mrosal-Hrodzišchczanski, němste w 4 hodž. duchowny Grobe s Budyschina. Šo Wožej hłuzbje so rosprawa wo skutkowaju towarštwu podawa.

Wistowanje.

Jene dobre a nowe knihi l cžitanju, něšchto, sčtož je sa našch cžab, tež sa tych, kiž so we nusy wěty a wutrobje, a sa tych, kiž so w bojujezi sa wěru a zyrkej, byhčže rad mjenowane mēl. —

Sčtož na herbstich knihach mamy, mōžemy drje sčwo sa to jene abo tamne porucžecž. Na wšchě te stajene praschenje bama jena nowa němsta kniha snateje dobreje spišacželki E. s Maltzahn wotmolwjenje s jeny m rjanym a dobrym pow edancžkom abo romanom. Tuta kniha rēla: „Das ist gewißlich wahr!“ Wny ju rad porucžamy kaž tež te druge knihi tuteje spišowacželki; jena jeje najnowšich, wošebje sa žónske pišana, je „Contra naturam“. Knihitupž kōždu s tutych knihow wobstara, jeli-so je hiščeže na sšladže. Na přenju stronu hwojeho romana „Das ist gewißlich wahr!“ je E. s Maltzahn stajila to hłowo:

„Głowski rosom přěje tón džim;
Hšchesczjana wěra je žiwa psches džim!
Głowski rosom pschepytuje psch rodu;
Hšchesczjana wěra je psche pschirodu!
Głowjeka rosom sadwēluje pschi džiwje;
Hšchesczjana wěra je luty džim!“

Wny tule němstu knihu wam jeno tehod'a na tutym mēstnje porucžamy, dokelž pišacže, so scže wšchě herbstke knihi cžital. Šello Šserbow pał jich to je. Tuž pschijamny pschedy wšchēm tež sa našchimi knihami; kaž so psches herbstke knihownetowarštwu dostacžu a w Šsmolerjecž knihiczišchczerni. Sčtož so němstich knihi pschima, tón so wobhoń, hacž tež so woprawdže něšchto prawe, pschedy wšchēm tež sa mēlodžinu.

Pytaj a namafaj.

- Š XI. a) 4 Mojs. 21, 8, 9.
b) Jana 3, 14, 15.

XII.

Sčto je to s tym mjenom „Šchowa“?

Š rošpominanju.

Radosč sašowohladanja saruna wulzyschnje bolosč džělenja; džělet džěli, so by naš nutrnisho sšednocził. Ša dyrbju mjelcžecž, wēricž a so modlicž; najlěpsche so stanje, hdyž najlěpsche knježi; dobre dyrbi byčž, hdyž Bóh je.

Prijedy hacž ty Bóha pytasch, je wón tebje hižo namafal.

Pjenješy wjele samoža, lubosč wšcho.

Wjele pokladow, wjele hycžow.

Šmilne datwanje je wuškwanje; sčtož wjele wuškwa, wjele žněe

Sapóhancžko.

Šodži-li so herbstu pišnu rēč wotněmčicž, ma so to prijódy stacž a je to nusno trjeba na nabožinskim polu:

Katechizmušowe hłowa kaž „Hauptstück, njeschtrafowaneho, njewužitnje wužitacž, mordowacž“ atd. so mjenje abo bóle němzaki.

Š tym Šserb šam hwojej rēczi snamjo šhudoby datwa, tał so so šda, pódlaška a njewažna. E. D.

Wudawa „Šserbstka Žužiza“, družtvo s wobm. ruł.

Samolwity redaktor: farat W h r g a c ž w Mofaczizach.
Čzišchč Šsmolerjecž knihiczišchczernje w Šserbstim Domje w Budyschinje.